

Izdvojeni II dio rada „Razvoj čovječanstva“, slika skinuta sa: http://www.teslasociety.ch/

Iz razloga nekadašnjih posljedica Černobila i današnjih u Japanu, i ratova, ovdje dajem vrlo korisnih stvari o djelovanju Univerzuma i čovjeka u njemu. Izdvojeni drugi dio pomenutog rada, smatram korisnim za znanje i svijest čitaoca.

Nećemo ovdje ulaziti u teorije nastanka naše planete, već ćemo ukratko krenuti na problem njene strukture. Površina Zemlje proučava se na osnovu sastava stijena i njihovog međusobnog odnosa. Njeni dublji dijelovi istražuju se na osnovu geofizičkih podataka, a pogotovo seizmičkih talasa. Brzina seizmičkih talasa se mijenja pri prolasku kroz različite sredine gustina. Tako je Zemlja sastavljena od nekoliko omotača, zvanih geosfere, i jezgra. Oni se međusobno razlikuju po sastavu i stanju u kojem se nalaze.

Postoje tri omotača po Viktoru Moricu Goldšmitu: od površine ka unutrašnjosti, silikatni omotač-litosfera u širem smislu, debljine 60-120 km i gustine 2,8. Zatim, eklogitni omotač (mineral eklogit) na dubini od 120-1200 km. Sastavljen je od bazičnih silikata, sa gustinom 3,6-4. Sulfidno-oksidni ili rudni omotač, nalazi se na dubini os 1200-2900 km, sastavljen od jedinjenja sumpora i metala, i gustine je 5-6. Posljednja, jezgro ima prečnik oko 3400 km. Sastavljeno je od metala, gustine 8-12. Međutim, postoje razne druge diferencijacije druge i treće sfere-za litosferu da u užem smislu zahvata dubinu do 60 km, a na okeanskim depresijama svega nekoliko kilometara. Ovdje dolazimo što kraće do glavnog problema. Litosfera je pretežno sastavljena od lakših elemenata. To su silicijum (Si) i aluminijum (Al), pored kiseonika (O), te se zbog toga naziva Sial zona. Odmah ispod nje je Sima zona, do dubine 1200 km koja odgovara eklogitu. Naziv nosi po pretežno sastavljenim jedinjenjima od silicijuma (Si) i magnezijuma (Mg). Temperatura je tu oko 1600 stepeni C ,sa pritiskom od oko 500 000 atmosfera. Zbog toga je viskozna.

Čvrsta kristalna masa Sial-zone leži na amorfnoj-viskoznoj magmatskoj masi Sima-zone. Ove dvije zone su granica. Imaju osobinu da naglo mijenjaju sve vrste seizmičkih talasa. Dobila je naziv Moho-sloj (Mohorovičićeva granica, Mohorovičićev omotač) po geofizičaru Andriji Mohorovičiću (1857-1936). Ovaj sloj nalazi se na dubini od 35 km od površine, dok je na nekim okeanskim mjestima na svega 6-8 km ispod dna. Bušenjem ovog sloja, dobijeni su rezultati od fundamentalnog značaja za razumijevanje strukture Zemlje. Zato postoje opravdani dokazi o izdvajanju geosfera, jer je uočeno da se seizmički talasi kreću nejednakom brzinom kroz dijelove Zemlje. Kroz gušće sredine imaju veću brzinu, a kroz rijeđe manju brzinu (P i S talasi). Prvi se (P- talasi), longitudijalni talasi, mogu prostirati podjednako dobro kroz čvrstu i kroz tečnu sredinu. Transvezalni (S-talasi) se mogu prostirati samo kroz čvrstu sredinu. Tako putem sprava-seizmografa, uočavamo zemljotrese i razlikujemo prostiranja ova dva talasa.

Zemlja se ponaša kao magnet. Utiče i na veličinu deklinacije i inklinacije, što nazivamo magnetizmom. Na Zemlji je prosječna temperatura 14,3 step. C. Od neutralnog sloja ka dubini,

temperatura raste za 1 step. C u prosjeku na svaka 33 m. To se naziva geomagnetski stupanj. Međutim, on nije isti svugdje na našoj planeti i razlikuje se na svakom kontinentu, pa čak i dijelovima jednog kontinenta. Zemlja ima toplotu, koja potiče sa 3 izvora. Prvi izvor toplote je Sunce, koje zagrijava atmosferu i površinu Zemlje različito u dubinama na svakom dijelu naše planete, u zavisnosti od geografske regije i klimatskih faktora na tom području. Drugi izvor toplote je u Zemljinoj kori, koji je od radioaktivnih elemenata urana, torijuma, radijuma i drugih elemenata, a nalaze se u granitnoj ljusci Sial-zone, na 10-15 km prema Aleksandru Evgeneviču Fermanu. I treći izvor toplote je iz Zemljinog jezgra koji ima izuzetno visoku temperaturu iskonskog porijekla. Njegova temperatura varira prema autorima. Neki su s početka smatrali da je temperatura jezga 200 000 step. C, pa 100 000 step. C i 5000 step. C. Danas se smatra za između 3000-4000 step. C, što je znatno više nego što je tačka topljenja gvožđa koja iznosi 1533 step. C. Da je temperatura jezgra zaista visoka, svjedoče vezuvske lave temperatura oko 1200 step. C. Tačka topljenja magmatskih stijena iznosi preko 1100 step. C. Neki autori smatrali su čak da jezgro i nema najveću temperaturu. Sovjetska naučnica J.A.Ljubimova, smatrala je da temperatura Zemlje dostiže maksimum na dubini 2000-3000 km, pa da onda opada do centra u koji je 2600 step. C. Međutim, istraživanja su pokazala temperaturu veću od 3000 step. C.

Ove smo podatke dali o unutrašnjosti Zemlje, kako bismo od od površine do jezgra pokazali njene slojeve u kojima dolazi do zemljotresa, koji su nekad iznenadni i kratkotrajni pokreti Zemljine kore, koji u obliku udara, talasanja, drhtanja i sl. izazivaju potrese, aktivne tektonske pokrete duž popriječnih rasjednih linija, erupcije vulkana, pada stijena u podzemnim kanalima, pad meteorita i sl. Smatra se da čak i Sunčeve pjege mogu izazvati vulkanske erupcije na Zemlji, jer imaju snažna magnetna polja. Sunčeve pjege se javljaju na fotosferi Sunca (površinskom sloju), i prolazne su i nestabilne pojave. One mijenjaju oblik i iščezavaju. Znaju trajati od nekoliko sati do nekoliko mjeseci. Njihovom pojavljivanju prethodi uznemirenost fotosfere, pojava fakula i erupcija na Suncu. Znaju dostići dimenzije 2000-3000 km, a nekada čak i do 120 000 km. Pjege se okreću u skladu sa kretanjem Sunca oko svoje ose, pa se sa istoka pojavljuje ka ekvatoru i zalaze na zapadnoj strani. Temperatura im zna biti od 1400 step. K do 4300 step. K. Imaju 40 % zračenja iste površine svijetlog dijela fotosfere. Pjege su veoma jakih magnetskih polja, čija jačina, u sredini, može iznositi i 4000 ersteda, dok je opšti nivo magnetskih polja Sunca svega nekoliko ersteda. Postoje pjege vodilje i pjege pratilje, i imaju obično suprotan magnetski polaritet. Npr. vodiljin polaritet na sjevernoj hemisferi suprotan je istom polaritetu na južnoj hemisferi. Zato je važan raspored pijega po longitudi, pošto u pojedinim vremenskim razmacima postoje aktivne longitude u kojima dolazi naročito do izražaja Sunčeva aktivnost ne samo u pogledu pjega nego i drugih pojava. Time se mogu objasniti izvjesne pojave zabilježene u Zemljinom magnetizmu i jonosferi (sloju Zemljine atmosfere o kojoj će biti riječi), kao i radiofrekventna i kosmička zračenja Sunca. Kada je maksimum Sunčeve aktivnosti, jačina njegovih decimetarskih i metarskih elektromagnetskih talasa, u neposrednoj blizini izvjesnih pjega, raste jako za nekoliko dana (radio-električna bura), kad se zapaža i porast magnetske aktivnosti na površini Zemlje. Tada nastaju i magnetske bure i promjene stanja u Zemljinoj jonosferi, što dovodi do prekida radio-veza na određenim frekvencijama.

Međutim, može i čovjek biti taj koji bi izazvao zemljotres, i sigurno je već bio odgovoran ko zna koliko već puta do sada. To ćemo pomenuti nešto kasnije, kada dođemo do Teslinog oscilatora.

No, da vidimo prvo gdje su to seizmičke oblasti? Seizmičke oblasti sa čestim i jakim zemljotresima su u prostoru Tihog okeana-duž njegove istočne i zapadne obale, u prostoru Sredozemnog mora i duž alpskih i himalajskih vjenačnih planina.

Peneseizmičke oblasti sa rijetkim i slabim trusovima su na granicama pomenutih oblasti, dok su aseizmičke oblasti bez zemljotresa i horizontalni stari geološki slojevi (Kanadski štit, Ruska ploča i dr). Dakle, vidjeli smo da uzroci zemljotresa mogu biti tektonskog, vulkanskog i urvinskog porijekla. Međutim, kako se oni mogu još pojaviti? Rekli smo i čovjekovim dejstvom, usljed njegovog nemara, jer eksplozije bombi, mina, haubica, topova, torpeda i sl. izazivaju reakcione sile na Zemlju. Ove reakcione sile iznose stotine ili čak hiljade tona, i mogu se osjetiti na površini naše planete. Naravno, dokazano je da se njihovo dejstvo može znatno uvećati rezonancom (Teslin oscilator). Zemljina sfera, vidjeli smo, ima takvu kapacitivnost, da je njena krutost veća od čelika. Ona može da zatreperi, približno, jednom u toku od 1 časa i 49 min. Dakle, to je njena prirodna vibracija. Zato, ako se bilo kakvi udari dešavaju u pojedinim trenucima na površini, njihovo kombinovano dejstvo može pokrenuti tektonska pomijeranja u bilo kojem dijelu Zemlje. Tako npr. neka nesreća iz zemlje A može imati porijeklo od nekih eksplozija zemlje B u regionu.

Pogledajmo sada neke druge probleme vezane za ovaj problem, i probleme druge prirode, koje ćemo nadovezati analogno: atomsko oružje čine atomska-nuklearna i termonuklearna eksplozivna sredstva i radioaktivne borbene materije. Atomske bombe bačene na Hirošimu i Nagasaki, imali su pojedinačno po 20 KT TNT (20 ktilotona trinitrotoluola=20 000 tona) jačinu eksplozije. Istu moć imala je i isprobana bomba 20 dana pred bombardovanje Japana, tačnije 16. jula 1945. godine na Los Alamosu (a tamo su vršene i probe poslije rata). Povežimo ovu jačinu eksplozije sa Zemljinom rezonancom koju smo spominjali. I ne samo to, nego ćemo ovdje i jače atomske naprave pomenuti sa troduplo jačom snagom od ovih eksplozivnih jačina, i lako ćemo pojmiti potrese koji su ko zna koliko puta još zadesili unutrašnjost Zemlje.

Obje atomske bombe bačene na Japan, uništile su dva grada od vazdušnog udara, i spržena od požara nakon toga. Jako vazdušno strujanje širilo je požare. Svo stanovništvo koje se našlo na otvorenom prostoru blizu nulte tačke eksplozije bilo je smrvljeno ili sprženo. Gubici su u ljudstvu u samo jednom gradu bili ogromni. Oni koji su preživjeli bili su izloženi ne samo zračenju već i radioaktivnim crnim kišama (nalik nafti po boji-izuzetne radioaktivnosti) nastale kao posljedica od eksplozije, njenih talasa i požara. Radijacione bolesti nisu se izlječivale ni nakon 12 godina.

Od 1949. godine nuklearno naoružanje imao je i SSSR, 1952. godine i Velika Britanija, a onda su i druge zemlje gradile nuklearne reaktore. Nakon ovog zla, krenulo se sa još većim na principu fuzije (termonuklearni proces spajanja manjih jezgara u veća), pri kojom se oslobađa mnogo više energije nego fizionim procesom u običnoj atomskoj bombi, a naročito zbog toga što se eksploziv okruži uranijumom. Takve probe SAD su izvršile 1. novembra 1952. godine, SSSR 12. avgusta 1953, a Velika Britanija 15. maja 1957. godine. Termonuklearne bombe (hidrogenske bombe) nemaju ograničenje u veličini eksplozivne snage. Snaga probnih eksplozija kretala se od 1 MT TNT (MT-megatona=1 milion tona) do 45 MT TNT. Samo pomnožimo ove snage jačine spaljivanja i potresa koji nastane na Zemlji od samo jedne ove bombe. Dobijamo samo haos i užas! Prema nekim mišljenjima ova bomba može po količini

oslobožene energije da predstavlja više eksploziva no što je saveznička avijacija ukupno bacila bombi u Drugom svjetskom ratu. Zapazimo ovaj potres i katastrofu. Možemo se sa pravom zapitati da li su ove “nuklearne olimpjiske igre“ ubrzale neke od zemljotresa i cunamija od kraja rata do danas. A pogledajmo sada ovo: termonuklearka sa konstruktivnom snagom od 50 MT TNT (2500 puta jača od eksplozije u Hirošimi i Nagasakiju) smatra se dovoljno snažnom da uništi najveći ratni objekat-veliki grad, industrijski basen ili pomorski desant.

Ljudska iskvarenost i nemar krenula je još dalje-u konstruisanje atomskog topa nakon rata, koji je SAD isprobala 25. maja 1953. godine kao oružje dalekog dometa do 40 km. Bilo je ideja da se eksploziv i baca sa visine veće od 5-6 km, jer bi se tada dejstvovalo samo “toplotnim zračenjem“. Kao radioaktivne borbene materije koristili su se radioaktivni otpaci, koji nastaju u velikim količinama pri proizvodnji nuklearnog eksploziva i radu nuklearnog reaktora. Ono što javnost vrlo malo zna, ili nimalo, jeste da su se do kraja 1957. od strane SAD-a izvršile 90 nuklearnih eksplozivnih proba, od SSSR-a oko 50, a od Velike Britanije oko 15. Tim probama ispitivano je dejstvo na objekte, ratnu opremu, tehniku, životinje i čovjeka u raznim uslovima. Rezultati istraživanja uvijek su držani u tajnosti. Čak su se i namjerno znali lansirati netačni podaci radi dezinformisanja javnosti. Sve se koristilo od ovog naoružanja za postizanje taktičkih ciljeva, strategije i manipulisanja putem straha i panike.

Atomski topovi pravljeni su i sa većim dometima 3000-8000 km i više, kako bi zamijenili avijacijsko bombardovanje u ratu. Ubrzo se krenulo i sa kombinacijom interkontinentalnih raketa sa termonuklearnim procesom. Krajem 50-ih godina XX vijeka bilo je nagomilano toliko nuklearnog eksploziva da su se mogli uništiti svi veći centri svijeta. Danas tek možemo misliti kako stoji stanje po ovom pitanju. S pravom možemo vjerovati da bi se danas zbog toga mogla uništiti cijela zemaljska kugla.

Nuklearne eksplozije imaju 4 faze, oslobađanja energije, koja djeluje u obliku vazdušnog udara (kao udarnog dejstva), toplotnog zračenja (zapaljivo dejstvo), početnog-primarnog i naknadno-sekundarnog nuklearnog (radioaktivnog) zrečenja. Sva ova dejstva imaju domet, jačinu, trajanje (zavisno od oblika i vrste zemljišta), atmosferskih prilika, mjesta i snage eksplozije i od vrste cilja. Zato su naseljena mjesta uvijek bila najbolja meta zbog lakog uništenja. Najveći efekat ima ravno zemljište (kao u slučaju mjesta Hirošime i Nagasakija). Pošumljena mjesta omogućavaju maskiranje ciljeva i daju djelimičnu zaštitu od primarnog dejstva nuklearne eksplozije taktičkog oružja (atomski topovi). Manje šume pretstavljaju uočljive ciljeve koji se mogu lako uništiti. Četinarske šume se lako zapaljuju od toplotnog efekta nuklearne eksplozije. Zemljište koje je krševito povećava trajanje radioaktivnosti. Kraško zemljište (pećine, uvale, vrtače, kameni blokovi i sl.) omogućavaju zaštitu. Ovo kraško zemljište je i nezgodno za izradu fortifikacionih (zaštitnih) objekata i nedostatka vode za dekontaminaciju, dok će kod niskih eksplozija povećati radioaktivnu kontaminaciju. Pri površinskim eksplozijama udarni efekat na močvarnom zemljištu može negativno da utiče na stabilnost obližnjih fortifikacionih objekata. I ispresjecanije zemljište sa većim visinskim razlikama, i sa planinskim, umanjuje tačnost atomskih projektila velikog dometa i mogućnost upotrebe samo pojedinih lansirnih sredstava. Mrtvi uglovi uvijek su bili dobri za zaštitu od atomskih i drugih eksplozija, i brojne brošure tih godina nakon rata izlazile su za upoznavanje javnosti za zaštitu u slučaju da u Hladnom ratu ponovo krene nešto put većeg zla.

Čak su i nepovoljne meteorološke prilike umanjivale mogućnost primjene atomskog naoružanja, pa se i tu ljudska pakost domišljato služila. Tako npr. atmosferski talog i magla za vrijeme nuklearnih eksplozija smanjuje dejstvo primarnog radioaktivnog zračenja, a naročito toplotnog. Kiša i snijeg za vrijeme eksplozije mogu da povećaju koncentraciju radioaktivne prašine na užem prostoru. Na ljudstvo u skloništu, sniježni pokrivač umanjiće dejstvo, ali povećati svjetlosni bljesak i toplotni efekat na ljudstvo van zakona. Zato se snijeg u nedostatku vode može upotrijebiti kao dekontaminaciono sredstvo. No, ljudska pakost u ovome krenula je još dalje ispitujući koja je od tri vrste eksplozije bolja (vazdušna, površinska i podzemna (podvodna)).

Vazdušne su kao prizemne najbolje, jer vatrena lopta dodiruje kopno ili more. Postoje i srednje i visoke (srednjovazdušne i visoko vazdušne) eksplozije, zavisno od jačine atomskog projektila. Ali, niskovazdušna najviše uništava nezaštićeni živalj. Površinske i podzemne stvaraju najveću sekundarnu radioaktivnost na užem prostoru. Pogodne su i za rušenje objekata. Podzemne (podvodne) su opasne i zbog toga što bi obalski pojas posule velikom količinom radioaktivne vode, pa bi duže vremena činio zonu opasnu po živote stanovnika i ostalog živog svijeta. Dejstvo atomskog naoružanja nije uvijek proporcionalno snazi eksplozije, a ljudska pakost utvrdila je da je bolje, isplativije u efektu iskoristiti više manjih eksploziva nego jedan veći. Razaranja termonuklearnim eksplozijama su nesrazmjerno veća. Hidrogenska bomba je isprobana 26. marta 1954. u Enivoteku, mogla bi uništiti sve u prečniku oko 20 km (oko 300 km2), a po nekim proračunima hidrogenska bomba od 200 MT TNT npr. (na visini eksplozije oko 50 km) mogla bi požarom uništiti svu vegetaciju u prečniku 600 km (oko 270 000 km2). Po nekima bi 10 hidrogenskih bombi mogle uništiti 75 % kapaciteta čelične industrije SAD. Sekundarna radioaktivnost je od hidrogenske bombe znatno veća nakon njene eksplozije. U Enivoteku je na pomenutoj probi radioaktivni oblak bio širine od oko 36 km i velikog intenziteta zračenja prodirao je ponijet vjetrom na oko 400 km.

Kontaminirano zemljište (zavisno od visine i snage eksplozije) može godinama biti smrtonosno za čovjeka i živa bića uopšte. Simptomi radioaktivnog dejstva smrtonosnog karaktera javljaju se tek poslije izvjesnog vremena tipa stroncijuma 90, koji nastaje pri fizionim eksplozijama (dijeljenje jezgra). On se taloži u kostima razarajući ih, što je znatno opasnije po čovječanstvo od dejstva tricijuma, koji se već javlja pri fuzionim eksplozijama (termonuklearni proces spajanja manjih jezgara u veća), stvarajući negativne genetske posljedice. Ovim je ugroženo i danas čitavo čovječanstvo, a ne samo zaraćene strane (slučaj Černobil npr). Poslije izlivanja Černobila, izgleda da je 1994. godine na granici dvije Koreje eksplodirala jedna bojeva glava u čarkama američkih padobranaca i Južnokorejanaca s jedne strane, i vojske sjeverne Koreje s druge strane.

Atomske eksplozije u Japanu avg. 1945, stvarale su privremeno sljepilo kod ljudi-tokom dana oko 5 min, a noću i do 1 časa. Dejstvo nakon eksplozije je štetno dugotrajnije i neprimjetno za ljudska čula. Onda, stvara se i jako psihološko dejstvo. Osnov psihološkog uticaja na panici i strahu, je radioaktivno dejstvo. I u mirno doba javlja se panika ugroženog stanovništva u blizini gdje se vrše nuklearne probe. Jednostavno, strah od radioaktivnog dejstva, koja ljudska čula ne mogu da registruju, najjače je komponenta psihološkog dejstva ove ljudske tame. Uticaj atomskog naoružanja i danas je isti globalni problem, zbog moguće raketne primjene. Treba istaći i to da čovjek ne bi smio biti blizu bez ikakve zaštite pri vadjenju radioaktivnog elementa

plutonijuma (Pu) 239 i provesti više od 25 min. bez zaštite, jer bi mu svaka ćelija bila ugrožena.

I eto, razvojem raketnih postrojenja nakon Drugog svjetskog rata, pružalo je agresorima donekle znatnu prednost u strategiji, taktici i manipulisanju. Sve se dovodilo, a i danas se dovodi takvo stanje da je lako agresoru da parališe život u najvećim privrednim rezervoarima za mobilizaciju snaga i sredstava. Omogućuju agresivnima da unište najveće saobraćajne centre, poremete i spriječe mobilizacijsku koncentraciju. Vazdušna eksplozija nominalnog atomskog naoružanja ima oko 3 km efikasan prečnik dejstva ako je projektil eksplodirao na oko 600 m visine. Po nezaštićeno stanovništvo gubici su 50 %. Međutim, od kada su 50-ih godina XX vijeka nastali atomski topovi, ni za agresora nisu stvari tek bile prijatne ukoliko je mislio da sa trupama uđe u zemlju koju je prethodno gađao atomskom raketom ili bombom. Zašto? Zato što bi njegovi bataljoni morali biti premiještani svakih 12 h. Zbog radioaktivnog zračenja ne bi smjeli ostajati na jedno mjesto više od 12 časova. Kako je noć otežavala primjenu oružja, još onda se radilo na tome da to postane moguće, te se infracrveni zraci koriste u tu svrhu. Agresoru i atmosferski talozi negativno utiču ne dejstva u atomskom ratu, baš kao i onom koga je oštetio prije toga. Jednostavno radi zračenja mu se smanjuje pokretljivost trupa.

Nakon Drugog svjetskog rata, atomski rat je toliko opio umove da se razmišljalo i o ratu četvrte dimenzije. Neki američki generali su u Korejskom ratu 1950-1953, htjeli i te kako bacati atomske bombe po Koreji. Taktiku takvog zastrašivanja koristili su i u prijetnjama SSSR-u krajem 40-ih godina, i prema još nekim zemljama. Očigledno su ovakvi zaluđeni mozgovi, ma od koga da su, bili i te kako slijepi a pitanje je jesu li uopšte i znali tačno sve posljedice koje nastaju nakon atomskih eksplozija, kada su im “bacanja ko od šale“ padala na pamet. O ratu četvrte dimenzije se pomišljalo zbog podzemne zaštite, za koju se koristio i poseban materijal. Zato se npr. ozračeni ljudi sahranjuju u sanduke od olova. Zidovi ogromne debljine pod zemljom (atomska skloništa), eventualno minimalni natsloj 15 m kod jedrih stijena (stijene su od (Si) silicijuma) , a do 40 m kod zemlje srednje tvrdoće; rovovi dubine 2,2-2,5 m, naročito ako su sa nišom itd.

Zato se ratna mornarica uvijek mogla lakše prilagoditi u atomskom ratu. Termonuklearnom eksplozijom može se uništiti višemilionski grad ili čitav industrijski basen. I zemlje koje ne ratuju Švedska i Švajcarska su se dale na radu zaštite od nuklearnog rata ukoliko bi se pojavio nad njima kao opasnost ili u njihovoj blizini. Pri eksploziji ovakvih bombi javlja se poslije 75 sek vazdušnu udar na 30 km od nulte tačke. Panika i strah, glavni su neprijatelji kod čovjeka, i svaki agresor to opako koristi. Velika opasnost od nekontrolisane atomske energije i danas postoji. Ne samo pri upotrebi, već i proizvodnji, skladištenju, prevozu i sl. zbog zračenja, koje može stvoriti još veću katastrofu. Zatim, opasnost predstavlja i zračenje strojeva, naprava i otpadaka proizvodnje što se dobro pokazalo u slučaju Černobila, čija je radijacija do skoro bila još aktivna, a osjetila je sigurno četvrtina planete jer se putem vazduha širila. U SSSR-u se skladištilo na jednom kilometrima ograničenom prostoru, i poslije 1991.godine nije skladište adekvatno čuvano, pa su radnici iz postrojenja i oni koji nisu to bili a znali su za nečuvanje skladišta, krali (Pu) plutonijum i (U) uranijum kako bi prodajom prehranili porodicu u teškom stanju raspada države i nemaštine. Tako se smatra da su neki teroristi došli do ova dva elementa za atomsko naoružanje na ovaj način, kupovinom ili krađom. I tako je došlo do opšte nesavjesti i nemara, kako onih ljudi sa vrha kao najodgovornijih za skladište, tako i drugih pojedinaca.

Zapazimo samo ovaj besmisao i apsurd u korišćenju nuklearnog naoružanja, pa i njegovu proizvodnju koja zahtijeva tolike mjere opreza, zaštite i kontrole. Većina takvih pitanja pojavljuje se ne samo u unutrašnjem, nego i u međunarodnom poretku, te je to pitanje čovječanstva. Zatim i pravljenje brodova i podmornica na atomski pogon, načinila je dodatni problem zbog radioaktivnosti vode. Tako je prva podmornica na atomski pogon “Nautilus“, prošla ispod arktičkog leda 1958. godine. Bilo kakva upotreba nuklearnog naoružanja pravi zračenje preko granice države u kojoj se vrše eksperimenti. Nebitno bivaju li eksperimenti na području neke zemlje ili na otvoreno more, kao što je to bio slučaj sa nuklearnim eksperimentima na otocima Pacifika. Dalje se postavlja pitanje opasnosti od slijeganja čestica s djelovanjem radijacije iz oblaka stvorenim eksplozijama. Zato ne bi trebalo da postoji ni tzv. “atomsko pravo“ koje bi ograničavalo, nego da se prestane sa eksploatacijom radioaktivnih elemenata.

Danas se atomsko oružje skladišti na poseban način od strane NATO pakta, na mjestima gdje god ima baze širom svijeta. Citiraćemo Miroslava Lazanskog šta kaže o tome: „...Naime, američki nuklearni arsenal u Evropi sastoji se od 180 atomskih bombi raspoređenih u sedam raznih zemalja. To su bombe tipa B-61 i B61-10, u proseku deset puta jače od one bačene na Hirošimu. Čuvaju se u specijalnim skladištima tipa WS3, u cilindrima od cementa ukopanim u zemlju, u raznim bazama. U Italiji je u vremenu Hladnog rata bilo čak 700 komada atomskog oružja, a da parlament i šira javnost o tome pojma nisu imali. U bazi Avijano 1999. godine bilo 18 atomskih bombi pod isključivo američkim ključem, u bazi Geda 11 atomskih bombi. Kako je vreme prolazilo bilo je potrebno podići nivo trajanja i bezbednosti tih nuklearnih skladišta. Niko o tome ne želi da priča, to je stvar vojnih komandi i tajnih sporazuma. Da li će NATO ta skladišta da premesti na teritoriju novih članica alijanse? Naravno, iz NATO-a će to odmah da demantuju. Atomsko oružje zahteva održavanje, a promena lokacije tog oružja vojna je tajna...“

No, prije nego što krenemo na djelovanje ovih otrova i fosilnih goriva na atmosferu naše planete, podsjetićemo se još otrova koji su se koristili. U Prvom svjetskom ratu imali smo pored ostale tehnike prvi put i upotrebu bojnih otrova od prvih dana rata. Bojni otrovi znali su i ubiti onoga ko je bio potpuno nezaštićen i dugotrajno izložen njima. Počeli su da se koriste dakle, od samog početka rata 1914. godine, i to kako od Centralnih sila tako i od sila Antante. To su bili otrovi poput akroleina, arsentrihlorid, benzilbromid, enzilhlorid, brom, bromaceton, iperit, fozgen, sumporvodonik i dr. Neki od ovih otrova imali su kombinaciju sa cijanovodoničnom kisjelinom, koja je za sastojak imala cijankalij-cijanid, jedinjenje korišćeno kasnije u tzv. ciklonu B za vrijeme Drugog svjetskog rata u nacističkim koncentracionim logorima. Cijanid je, sjetimo se, korišćen i za samoubistva državnika. Neki od pomenutih bojnih otrova imali su za sastojak i suzavac, koji se i danas koristi na demonstrante širom svijeta. Njegov učinak je dobro poznat. Naravno, bojni otrovi su se od upotrebe na frontu, znali vazduhom prenositi u okolna sela i gradove. Dakle, isto kao što se i danas širi suzavac.

Ostale upotrebe naoružanja nećemo spominjati, jer su dobro i poznati svima, tako da bismo samo širili rad i na nepotrebne pomene tejnkova, aviona i sl. o kojima se dosta zna. Ovdje želimo da prikažemo ono što je problem čovječanstva, i rijetko poznate probleme. Ne želimo da forsiramo pojedine zločine kao što to mediji rade, već da osudimo svako zlo, prikazujući ono što je i danas opšti zločin protiv čovječnosti i što može biti uoptrijebljeno od bilo koga prema bilo kome. Zato neka se ne shvati pogrešno pomen u ponekim primjerima, koji javnosti i nisu poznati. Prikazali smo atomsko naoružanje u što kraćem obliku, čisto da se vidi ta katastrofa po

nas sve. Biće riječi na kraju o tome kako se sve to odražava na atmosferu, još ponešto o uticaju na čovjeka, biljni i životinjski svijet, te kako to i danas traje kroz sagorijevanje fosilnih goriva.

Nakon Drugog svjetskog rata, nije bilo samo korišćenje nuklearnog naoružanja, nego i korišćenje otrova za trajno uništenje zemljišta. To se upotrebljavalo u ratu protiv Vijetnama. Program "uništenja Indokine" sastojao se, praktično iz programa defolijacije. Bio je to program (defolijacija) za ogoljavanje džungle da bi se onemogućilo maskiranje protivničkih snaga, a onda uništenje biljaka, kako bi se onemogućila ishrana ljudi. Time je, u prvom redu, bilo pogođeno stanovništvo. Hemijskim uništavanjem bilo je zahvaćeno preko 2 miliona hektara ili ukupno 12 % površine Južnog Vijetnama. Upotrebljavani defolijanti u Vijetnamu, bili su deset puta jači od onih koji su se koristili u poljoprivredi. Defolijanti su na taj način djelovali kao herbicidi. A neki od onih agenaca u defolijaciji, kada se nađu u čovjekov organizam dovode čak i do poremećaja rađanja. Ima ih nekoliko vrsta: narandžasti, bijeli i plavi herbicidi. Plavi su do te mjere postojani, da se i poslije 2 godine mogu naći u zemljištu od 80-90 % količinama. To znači, da su djelovali dugo godina i poslije odlaska Amerikanaca. S obzirom da dugo traje, glavni herbicid upotrijebljen u rejonima pirinačnih polja u kombinaciji sa arsenikom kao njegovim glavnim sastojkom 54 % iznosu, pretstavlja trajnu opasnost po ljudski život. I ovo je bio ratni zločin i zločin protiv čovječanstva, i niko nije odgovarao. Tu je još toliko takvih zločina, neosuđenih, širom planete, koji se vješto skrivaju nedajući im prostora u medijima. Broj je toliki da bi se moglo pisati i pisati.

Nego da pogledamo neke računice iz ovoga rata o zemlji izbačenoj iz kartera bombardovanjima, jer slične paralele se onda mogu praviti i za ostale ratove na svijetu: od 1965.godine pa do kraja rata u Indokini je bačeno 6,3 miliona tona eksploziva, prema nekim izvještajima vojnih analitičara i novinara; u korejskom ratu (1950-1953) svega 1 milion, odnosno 2 miliona u Drugom svjetskom ratu (prema odnosima tonaže); tako se prema nekim računicama, zemlja izbačena iz 26 miliona kartera nastalih bombardovanjem iznosi 3,5 milijardi kubika, što je 50 puta više nego što iznosi količina zemlje i pijeska iskopanog u Panamskom i Sueckom kanalu zajedno. Ovo su nevjerovatna razaranja, uništenja i potresi na Zemlji. Prisjetimo se one Zemljine rezonance i zemljotresa!

Ukupno obradive površine 10 % Južnog Vijetnama, bilo je konstantno (1962-1970) pod hemijskim udarima. Uništavano je rastinje džungle i biljke za prehranu. Čak i američki izvori tvrdili su da se pod hemijskim udarima uništilo toliko poljoprivrednih kultura, koliko bi bilo dovoljno da se prehrani 2 miliona stanovnika. Napalm bombama i buldožerima takođe se uništavala šuma i vegetacija sa dugoročnim ekološkim posljedicama. Prisjetimo se samo što nam vegetacija i šume stvaraju? Kiseonik! Kako se buldožerisanjem trajno postizala neplodnost zemlje? Tako što se sa buldožerima skidao gornji humski sloj koji čini tzv. lateritna zemlja. Čim se ovo završi, ova vrste gline u dodiru sa spoljnom atmosferom lateralizira (cementira), i time za sva vremena zemlja postane neplodna, neobradiva. To je sterilizacija obradivih površina, i ova primjena ostavila je nesagledive i neprocjenjive pustoši u Vijetnamu. A šta je o fizičkim likvidacijama u desetinama, stotinama hiljada ljudi kao u svakom drugom ratu?! Svijet je i tzv. "međunarodni sudovi pravde", opet su prećutali dosta toga pa tako i sakrili po ko zna koji put, ili jednostavno nisu htjeli pričati iz raznih razloga. Zato je svijet današnji totalno naopak, i svaka neosuda bilo kog zločina na pravi pravedan način, samo vodi u dalju stagnaciju budućnosti čovječanstva. I dalje se isto radi, i zato ne može biti ni prave istine, milosrđa i pravde u

savremenoj civilizaciji.

I najzad, dođosmo do uticaja svega ovog na atmosferu. Reći ćemo nešto o atmosferskim slojevima kako bi se shvatile promjene koje nastaju posebno u svakom sloju, što izaziva povećavanje i smanjivanje temperature, promjenu vjetrova, ozonsku zaštitu i sl. Atmosfera na grčkom znači „para lopte“, a u širem smislu omotač kojim su obavijena nebeska tijela, veće planete, zvijezde stajačice i sl. U užem smislu znači i vazdušni omotač oko naše planete Zemlje. Atmosferu prate horizontalna i vertikalna vazdušna strujanja, kondenzacija kao i sublimacija vodene pare koja izaziva oblake i padavine. Ovi procesi koji nastaju u atmosferi tijesno su povezani sa drugim procesima na površini Zemlje, tla, vode i uticaja kosmičkog zračenja.

Još i prije nove ere počela su osmatranja ovih pojava, pogotovo onih u vezi s Mjesečevim mijenama. Ostavljeni su i neki zapisi o tome. U staroj Grčkoj opisani su mahom one pojave koje su imale uticaj na pomorski saobraćaj (vjetar, grmljavine, morske struje). Od geografskih otkrića s kraja XV vijeka, znanje je uznapredovalo o atmosferi, a od druge polovine XX vijeka tek zbog slanja satelita. Atmosfera se sastoji iz više slojeva počevši od prvog sloja izviše Zemlje u kojem nastaju sve klimatske promjene, pa nadalje, to su: troposfera, stratosfera, mezosfera, jonosfera (termosfera) i egzosfera.

Troposfera u srednjim geografskim širinama dostiže visinu 10-12 km, na polovima 8-10 km, a na polutaru 16-18 km. Obuhvata oko 80 % vazdušne mase u predstavlja najaktivniji sloj. U njoj se zbivaju sve klimatske promjene koje znamo. Između svakog sloja atmosfere postoje mala prelazna rastojanja od jedne do druge, kao što je npr. tropopauza između troposfere i stratosfere. Ona iznosi od nekoliko stotina metara do nekoliko km. Inače, u troposferi postoje ulazna i silazna strujanja vazduha, što dovodi do vertikalnog miješanja vazduha po cijeloj njenoj debljini. To određuje visinu troposfere i raspodjelu toplote u njoj. Skoro sva vodena para nalazi se u troposferi, te se samo u njoj stvaraju oblaci koji daju padavine. Tako i temperatura u njoj zna padati prosječno 6 step. C po km. Vjetrovi u njoj pretežno su zapadnog pravca, a brzina zna naglo da im raste. Zapadni pravac im je zbog kretanja Zemlje oko svoje ose, koji je u pravcu Zapad-Istok, kao i oko Sunca. Gornja granica u temperaturi tropopauze je od -50 step C do -85 step. C.

U tropopauzi, kao graničnom sloju između troposfere i stratosfere, dolazi do oštrih pomjena pravca i brzine vjetra.
Stratosfera je do 40 km visine. U njoj su uglavnom horizontalna kretanja. Na granicama 20-40 km u njoj se nalazi maksimalna sadržina ozona (O3). Ozon je za nas jako važan sastojak, jer sprečava da svo štetno zračenje iz kosmosa i Sunca dospije na Zemlju, ograniči ili čak uništi sve vrste života na njoj. Tako svi štetni sastojci dođu skoro potpuno razrijeđeni i bezopasni po nas. Ali, kosmički zraci ostavljaju tragove u našoj DNK strukturi iz vijeka u vijek, iz milenijuma u milenijum. To bi možda moglo objasniti smanjivanje u rastu i snazi svih vrsta života na Zemlji, u poređenju tipa “nekad po nekad“ i danas. Zato se nekada ovaj sloj zvao ozonosfera. Male promjene sa promjenom visine u njoj uslovljavaju postojan sastav vazduha i relativno slaba vertikalna strujanja. Ona sadrži vrlo malo vodene pare. Zato tu nema oblaka koji bi davali padavine. Njeni donji slojevi imaju pretežno zapadne vjetrove, a gornji istočne vjetrove. Smjena pravaca vjetrova je na visini od 18-25 km, a povećana brzina vjetra se smanjuje prema daljim

visinama. Do 20 km je najmanja, a onda se van toga povećava. Temperatura joj je bliska temperaturi tropopauze, pa u umjerenim geografskim širinama koleba ljeti od -40 step. C do -50 step. C, a zimi od -55 step. C do -65 step. C. Dalje visine uslovljavaju postojan sastav vazduha i relativno slaba vertikalna strujanja.

Mezosfera je na 40-80 km. Prema visini temperature dijeli se na dva sloja. Prvi sloj je od 40-60 km gdje temperatura raste sa visinom (na gornjoj granici 50 step. C do 100 step. C), što je uslovljeno postojanjem sloja ozona na tim visinama. Drugi sloj mezosfere je na visini od 60-80 km, i trpi miješanja gdje se u donjem dijelu smanjuje količina ozona, što na gornjoj granici ovog dijela sloja izaziva opadanja temperature od -50 step. C do -100 step. C. Naglim padom temperature nastaju nagla vertikalna strujanja. Zimi su u njoj pretežno zapadni vjetrovi, dok su ljeti pretežno istočni. U mezosferi se nalaze tanki srebrnasti oblaci, vrlo interesantne prirode.

Jonosfera (termosfera) je na visini od 80-800 km. Može biti negdje i veća kao npr. u Africi. Neki istraživači govore da može biti čak i duplo, duplo veća. Naziv joj je jonosfera zbog njenih električnih svojstava. Početna granica joj varira u zavisnosti od godišnjih doba u visini između 55-80 km. Zimi je manja visina, a ljeti veća. Ima dakle, neograničeno naelektrisanje. Njen tok struje koji teče, skoro je isti onom koji prolazi kroz ljude. Skoro sve atmosferske frekvencije su jednake ljudskim frekvencijama u biološkim sistemima. Čista harmonija, zar ne?! Frekvencija našeg mozga je do 50 Hz. Čovjekova uzbuđenost se kreće od 10-20 Hz. Relaksacija našeg organizma je do 6 Hz, a to je Zemljina rezonanca koju hvatamo onog trenutka kada odmaramo ili spavamo. Jonosfera se može čak i osvijetliti, te bi Zemlja imala i svjetleći omotač, a energija bi se za sve koristila odatle jer je ona neograničena (Teslin patent iz 1903. g). Zbog uticaja Sunčevog ultraljubičastog zračenja, po slojevima ovaj dio atmosfere je manje ili više jonizovan (jonizacija-proces pretvaranja atoma u jon tako što mu se uklanja jedan ili više elektrona; jon-atom koji je izgubio jedan ili više elektrona). Najniži sloj jonosfere je jonizovani sloj D na visini 60-100 km. Iznad je sloj E na visini 90-130 km (sloj Kenli Hevisajda), i on nastaje jonizacijom molekula kiseonika. Ovaj sloj se dijeli na E1 i E2. Na visini od 160-280 km je sloj F, koji se tokom dana i za vrijeme ljeta raslojava na F1 i F2 (sloj Epltona) jonizacijom atoma kiseonika (F2), a F1 jonizacijom molekula azota. Sloj G je na visinama 400-500 km. Jonosfera utiče na rasprostiranje radiotalasa. U njoj temperatura raste od -100 step. C na donjoj granici pa do više hiljada stepeni u gornjem dijelu. Porast temperature omogućuje upijanje ultraljubičastih zrakova Sunca, koji vrše molekuli (molekul-postojano grupisanje dva ili više elektrona) i atomi kiseonika i azota, kao dva glavna elementarna sastojka atmosfere. Na taj način moguće da dolazi do sažimanja i širenja materije kada se poveže plašt atoma, kada se apsorbuje višak elektromagnetnih talasa koji nastaje od Sunčeve svjetlosti, drugih toplotnih talasa, vatre i drugih izvora toplotnog zračenja. Manjak elektromagnetnih talasa nastaje kada atom ima višak elektromagnetne energije u odnosu na okolinu koja u tom trenutku ima manjak, te se manifestuje hladnoćom što dovodi do sažimanja materije. Višak elektromagnetne energije se manifestuje samo u odnosu atoma ili molekula, njihovim spajanjem. Tada se širi materija. Radi se samo o primopredaji energije, jer cijeli prostor, etar, ispunjen je česticama koje su prenosnici elektromagnetnih tvorevina, a prenosi ih svjetlost širom Kosmosa. Sve ovo odraziće se na radiokomunikacije na Zemlji, a sigurno makar i minimalnim dijelom na sav živi svijet na njoj. Vjetrovi u jonosferi su pretežno zapadnog smjera u gornjim djelovima, dok u donjim, što je zanimljivo preovlađuju često istočni vjetrovi. Brzina vjetra izmjerena je 360 km/h.

Egzosfera je posljednji sloj atmosfere, odmah nakon jonosfere, i u njoj su molekuli i atomi toliko razrijeđeni pa imaju toliku brzinu da jedan dio čestica, uglavnom vodonika i helijuma, savlađuju Zemljine teže i odlaze u međuplanetarni prostor. Inače, za egzosferu je karakteristična pojava polarne svjetlosti, jer se čestice Sunčevih zraka blizu polova privuku geomagnetizmom te nastaje ova veličanstvena pojava.

Naša atmosfera, vazduh, sastavljen je najviše od Azota (N2) sa oko 80 %, pa onda Kiseonika (O2) sa oko 21 %, dok ostali procenti spadaju na Argon (Ar), Ugljendioksid (CO2), Neon (Ne), Helijum (He), Kripton (Kr), Ksenon (Xe), Vodonik (H2) i Ozon (O3).

Vodena para je najvažnija primjesa vazduha i ona omogućuje stvaranje oblaka i padavina, slabi Sunčevo zračenje i čuva toplotu koju Zemlja zrači. Zato se sagorijevanjem fosilnih goriva povećava i zagađenje i toplota na Zemlji. Neki istorijski podaci starog vijeka (prema astronomiji i istoriji), govore da je Sunce isijavalo istu količinu energije na Zemlji kao danas, što znači da je današnje povećanje toplote na Zemlji, promjena klime i otopljavanje velikih lednika upravo zbog zagađenja i globalnog zagrijavanja.

Fizičke osobine vazduha čine propustljivost vazduha za zračenje (radijaciju), što se ogleda u rasturanju i upijanju (apsorpciji) Sunčevih zraka. Zraci se rasturaju na sve strane pri susretu sa molekulima gasova i sa čvrstim ili tečnim česticama. Tako dolazi i do kvantnog skoka u plaštovima atoma. Više se rasturaju zraci sa manjom talasnom dužinom (ljubičasti). Najviše ih upijaju vodena para, Ozon i Ugljendioksid. Manje ih upija Kiseonik.

Gravitacija je univerzalna sila. I mi kao da imamo svoju vrstu gravitacije, i zavisno od dotične osobe nekog privlačimo a nekog odbijamo. Gravitacija je specifičan tok energije, koji izlazi iz geometrijskog oblika. Izgubila je svoj linijski hod. Zato je i njena energija cirkularno-spiralnog oblika. Vidjeli smo kako se gornji slojevi atmosfere rotiraju brže od susjednih donjih slojeva. Zato su i kosmički zraci sa zapada jači, jer kosmički tok tjera sistem čestica prema sazvježđu Lire, put kojeg nas i cijeli planetarni sistem vuče Sunce 20 km/s. Time su kosmički zraci nešto jači sa južne strane. Dokaz da oko Zemlje konstantno putuje električna energija jeste zona akumulacije naelektrisanih materijalnih čestica iznad ekvatorijalne oblasti Zemlje (elektrona, protona i dr.) uhvaćenih magnetskim poljem Zemlje (Van Alenov pojas radijacije), a otkrio ga je tek 1958. godine američki naučnik Van Alen po kojem je i dobio naziv. Ponegdje se naziva i magnetosfera. Naravno, ovaj pojas je van naše atmosfere jako štetan, ali naša gustina atmosfere (o kojoj ne vodimo računa) je takva da onemogućava štetnost po naše živote. Tone čestica, privlače tone drugih, tone materije takođe. Sve preko energetskog toka, koji prolazi i kroz nas i sav ostali živi svijet na Zemlji.

Na kristalizaciju minerala sigurno utiču i ovi spoljni elektro-uticaji. I zato se čestice poređaju u neki geometrijski oblik. Vjerovatno to rade u pravcu Zemljinog kretanja zapad-istok, jer kristali ne propuštaju valove u svim pravcima već samo u jednom. Spiralni tok energije kroz etar, ostavlja time i pečat na naše ćelije u DNK (dezoksiribonukleinsku kisjelinu) spiralnog oblika, koja je nosilac svih nasljednih svojstava predaka (građa tijela, boja očiju, pamćenje, inteligencija i sl.) i u njoj je pečat čitavog budućeg života sa biološke strane (subatomske čestice). Ima dvojnu spiralnu strukturu, i četiri vrste nukleotida, koji su u ovoj složenosti neponovljivi, osim u slučaju blizanaca i to opet sa nekim manjim razlikama. A najsloženije spiralne konstrukcije su u

našem mozgu.

Sunce nam šalje od sve svoje energije samo mali dio, otprilike svega dvomilijarditi dio. I ta je energija izvor svih bioloških i drugih aktivnosti na Zemlji. A izgleda kao da savremeni čovjek ništa od toga ne čuva. Ne pita se ni da li iz Kosmosa može doći neka katastrofa po opšti život na Zemlji. Npr.pojava zvijezde supernove u Sunčevoj blizini moglo bi izazvati uništenje ozonskog omotača što bi dovelo do mnogih veoma štetnih uticaja po život. Život bi mogao možda i potpuno nestati, ili biti drugačije štetan jer su u razvoju života svake vrste poznate mutacije. One danas mogu nastati i pri vođenju krajnje nezdravog života od strane čovjeka (dugom upotrebom droga). Oko supernove se stvara izuzetno snažno zračenje. Jačina zračenja je jaka u svim domenima. Posebno je jaka u X-zracima i gama zracima. Riječ je o izuzetno visokim frekventnim oscilacijama. Imaju izuzetno pogubno dejstvo na život, a naročito na ove naše visoko razvijene oblike života. Na molekule DNK je izuzetno pogubno ultraljubičasto zračenje. Ozonski omotač oko Zemlje nas i tu štiti od pogubnih zraka i hemijskih elemenata koji zrače dolazeći ne samo sa zvijezda i planeta, već i Sunca.

A šta je još sa štetnim ugljendioksidom (CO_2) koji proizvodimo konstantnim zagađivanjem vazduha?! Kuda on ide?! U našu atmosferu ide apsorbovanjem 45 % trujući nas sve na Zemlji. Biljke i tlo apsorbuju 30 %. Okeani apsorbuju 25 %. Sedimenti i stijene apsorbuju 1 %. Danas se ugljendioksid (CO_2) ispušta u atmosferu duplo brže nego što se iz nje uklanja. Od sagorijevanja fosilnih goriva potiče 4/5, dok je sve ostalo od krčenja šuma i drugih promjena upotreba zemljišta. Ugljendioksid izaziva globalno zagrijavanje, tako što apsorbuje dio toplotnog zračenja koje dolazi sa Zemljine površine od Sunca i zrači ga nazad. Dakle, čista kombinacija apsorbcije i konstantnog odbijanja. Da potpuno prestanemo sa emisijom CO_2, trebaće mnogo više od 1 stotine godina da bi se atmosfera pročistila od zagađenja.

Današnji čovjek, očigledno tek niočemu ne vodi računa. „Bolje je spriječiti nego liječiti“, stara je izreka. Ali, ako nismo spriječili onda je bolje i liječiti, nego dozvoliti da nas haos odvuče. Greška je samo ići istim pravcem i istom brzinom, ako je to kretanje pogubno. Ostavljamo Vas da sada o svemu razmislite i proširite vidike na sve ono što bi još moglo biti slično ovoj temi, a što je posljedica ma kakvog čovjekovog nemara na Zemlji.

„Čovjek može da bude tako uzvišen da mu se i Bog začudi, a isto tako može da bude toliko zao da mu Đavo pozavidi.“ (jedna stara hrišćanska izreka)

„Tolika je moć čovjeka, da nebo odjekuje a zemlja drhti od samog zvuka njegovog glasa.“ (Nikola Tesla)

Literatura:

-Vojna enciklopedija, Izdanje redakcije vojne enciklopedije, tom 1, Beograd, 1958, 314-17 i 319-41.
-Vojna enciklopedija, Izdanje redakcije vojne enciklopedije, tom 3, Beograd, 1960, 569-70.
-Vojna enciklopedija, Izdanje redakcije vojne enciklopedije, tom 9, Beograd, 1967, 313-16.

-Vojna enciklopedija, Izdanje redakcije vojne enciklopedije, tom 10, Beograd, 1968, 341, 769-72, 774 i 775.
-Proces širenja i sažimanja materije, Jovo Pavlović, val.hr, 5. jul 2010.
-Geomagnetizam, Pavlović Jovo, val.hr, 22. apr. 2010.
-Specijalni rat, Centar za studije i istraživanja, tom 6-7, Beograd, nov. 1974, 72-76.
-Čekić, krava i NATO, Miroslav Lazanski, Politika online, 16. jan. 2010.
- Astronomija, Atlasi znanja, tom 4, Mladinska knjiga, Ljubljana 1978, A3-B1, Vi-V4.
-Mineralogija, Atlasi znanja tom 5, Mladinska knjiga, Ljubljana 1978.
-Veličanstvena vasiona, Vojislav Gledić, Oktoih, Podgorica, 2003, 22, 37, 38, 53 i 66.
-O Tesli, dr. Velimir Abramović, Agape emisija, TV Studio B, 2009.godine.
- Karbonska kada, Robert Kuncig, Natonal Geographic-Srbija, Beograd, dec. 2009, 24, 25 i 26.

Napisao: Vladimir Karadžić, student istorije i istraživač, ljeto 2010. godine, Podgorica

